

Сѣки читателъ, който има малко нѣщо въображене ще разумѣ лесно колко едно подобно писмо трѣбуваше да произведе едно електрическо дѣйствие върху единъ бѣденъ затворникъ, и най много единъ затворникъ съсъ единъ дружественъ характеръ и съсъ едно обичливо сърце. Първото ми чювство бѣше едно чювство отъ любовъ къмъ тоя непознатъ, отъ смиляванье за злочестията му, отъ признателность за приятелството, което ми засвидѣтелствуваше. « Да! викахъ, приемамъ ти прѣдложенъето, великодушни чювѣче! Дано писмата ми ти даджтъ едно утѣшенье равно на онуй утѣшенье, което ще исчерпувамъ отъ твоитѣ, и което първото писмо ми веке даде! »

И прочитахъ това писмо съсъ една дѣтинска радостъ, и благославяхъ сто пѣтя оногози, който го е писалъ, и струваше ми се, че сѣко отъ изричанъетата му възбуждаше една душа пълна съсъ величие, съсъ благородность.

Слънцето зализаше; то бѣше чясътъ на молитвата ми. Охъ! колко осѣцахъ присѣтствието на Бога! колко бѣхъ признателенъ къмъ него за това дѣто намираше сѣкоги срѣдетвото да съживи силата на духътъ ми и на сърдцето ми! какъ си докарувахъ напомяванъето на бесѣвнитѣ ми дарове!

Стояхъ правъ на прозорецътъ, съсъ рѣцѣтъ внѣтъ отъ рѣшеткитѣ, и заловени една съсъ друга: отъ долу ми бѣше черковата Св. Марко; върху куршюмениятъ ѝ покривъ едно бескрайно число диви гжлъби си играяхъ, подхвърквахъ, правяхъ си гнѣзда: прѣдъ мене едно великолѣпно небе. Гледахъ цѣлата тая чясть отъ Венеция, която се простираше оти рѣдъ тъмницата ми. Единъ смжтенъ шумъ отъ чювѣшки гласове ми се чюваше полека на ухото. Въ това положенье, злочесто наистина, нѣ чюдно, говоряхъ на оногова, който